

Altijd gezelligheid

Jan de Wacht (65) woont op de Markenhof in Beekbergen, onderdeel van Atlant.

Jan de Wacht
1952

“Kom maar hier een tijdje werken, ga er maar aan staan, dan weet je pas echt hoe het is.”

Jan de Wacht

'Ik ben geboren en opgegroeid in Apeldoorn en ben er ook nooit weggeweest. Beekbergen, gemeente Apeldoorn, vind ik al ver genoeg. Ik kom uit een heel gewoon arbeidersgezin, vader en moeder, ik en mijn broer. Dat liep allemaal wel. Ik heb de lagere school gedaan en een tijdje de ambachtsschool, maar school was niets voor mij; ik ben aan het werk gegaan. Alles aangepakt, het soort werk interesseerde me niet. Gewoon doorgaan, dat was mijn motto. Zo ben ik ook op de wagen terecht gekomen: pakketjes rondbrengen. Daarbij heb ik vaak veel te zwaar getild waardoor ik mijn rug naar de knoppen heb geholpen. Uiteindelijk knakte ik er echt doorheen en werd ik, nog geen 40 jaar oud, volledig afgekeurd. Ik kwam ineens thuis te zitten en had niets te doen. Ik probeerde eerst om nog te gaan vissen. Maar met slecht weer is dat ook geen pretje. Ik werd er erg somber van, ik voelde me nutteloos en buitengesloten.

Thuis draaide het niet meer, ik had verkeerde vrienden en de problemen kwamen daarna vanzelf. Om maar wat te doen te hebben, haalde ik dingen uit die niet goed voor me waren. Dat was ook het moment dat er drank in het spel kwam. Mijn vrouw wilde van mij scheiden waardoor ik ook mijn twee jongens niet meer zag. Toen zakte de wereld onder mijn voeten weg. De borrel was het enige wat ik nog had en het ging van kwaad tot erger. Ik raakte mijn huis en mijn vrienden kwijt – mijn familie wilde niets met me te maken hebben wanneer ik dronk. Nu snap ik dat wel, maar toen niet. Drank was het enige waar ik aan kon denken; ik bleef ernaar teruggaan, voor iets anders was geen plek. Ik zakte steeds dieper de put in. Alles was weg.

Uiteindelijk zei mijn broer tegen me: 'Je gaat jezelf melden bij de kliniek of ik sleep je er heen'. Ik heb mezelf gemeld, wat zeker niet makkelijk was. Omdat ik geen huis had, hebben ze besloten dat ik opgenomen moest blijven. De drank heeft veel kapot gemaakt, ook mijn geheugen heeft een tik gehad: Korsakovverschijnselen. Daar heb ik trouwens zelf weinig last van, ik vergeet wel eens wat, maar niet veel. En in mijn omgeving merken ze dat ze soms wat vaker nieuwe dingen moeten uitleggen. Ik ben nog steeds dankbaar dat ik opgenomen mocht blijven. Ik wilde ook niet naar huis toen; ik weet wel zeker dat ik anders weer alcohol was gaan drinken en nu met mijn neusje de lucht in had gelegen. Mijn beeld van het verpleeghuis was niet erg positief; ik dacht: daar verlies je je zelfstandigheid. Gelukkig bleek dat beeld niet te kloppen.

Jan de Wacht

Een groot voordeel van in het verpleeghuis wonen vind ik dat er altijd gezelligheid is, er is altijd wel iemand om mee te praten. Ik heb geprobeerd er mijn thuis van te maken door er mijn spulletjes neer te zetten, waaronder mijn planten en vissen. Dat zou ook een tip zijn voor nieuwe bewoners: zet je eigen spullen neer, laat het geen kaal hok blijven. En vraag anderen op de afdeling om hulp als je dat nodig hebt, of dat nou bewoners of verpleegkundigen zijn. Blijf lachen, ook heel belangrijk. Ik haal nu soms geintjes uit, net als toen ik een kind was: groene zeep aan de klinken van de deur of een nepspin op een stoel. Dan weet de rest: dat zal Jan wel weer geweest zijn.

Het is erg fijn dat ik nu op de lijst sta om zelfstandig te gaan wonen, daar voel ik me ook klaar voor, al zal het wel wennen zijn. Ik woon nu ook al best zelfstandig: met de rest van de afdeling zorg ik voor de was en het eten en zo. Ik ga iedere dag naar de dagbesteding waarbij ik werk op de tractor. Als ik vrij ben, ga ik bowlen of Apeldoorn in, naar de markt of naar het graf van mijn ouders. Achter de geraniums zitten kan altijd nog. Sinds ik op zoek ben naar een huisje voel ik me wel minder thuis hier, heel gek.

Ik ben er trots op dat ik weer contact heb met mijn zoons. Ik spreek mijn jongens weer, godzijdank. En ik ben zelfs opa geworden! Daar geniet ik enorm van. Ik wens voor de toekomst dat ik een eigen huisje krijg en dat het contact met mijn zoons steeds beter wordt.

Voor de politiek heb ik ook nog een boodschap: jullie mogen best wel wat positiever zijn over de verpleeghuizen. Blijf niet beknibbelen op personeel, we hebben die mensen hard nodig. Kom maar hier een tijdje werken, ga er maar aanstaan, dan weet je pas echt hoe het is.'

(Met dank aan Marloes Berends)

Promotiefilm

